

i Overformynderiet for de egentlig umyndige, saa turde det gælde i endnu højere Grad om de Midler, der bestyres af Overformynderiet for i Virkeligheden myndige Personer, Midler, der ved Disposition enten af Arveladeren eller andre ere blevne baandlagte for enkelte Personer til Rentenydelse for kortere eller længere Tid, i Almindelighed for deres Levetid. Thi naar disse Arveladere og andre Disponenter have den store Fordel, at Staten holder deres efterladte Midler i sin stærke Haand og bevarer dem for deres Arvinger, hvem de altsaa ikke have tiltroet det fornødne Judicium til selv at styre deres Midler, er det kun ganske rimeligt, at Staten ogsaa i den Henseende stiller sine Fordringer. Det er efter min Mening endogsaa mere rimeligt, end hvor det gælder om egentlig umyndiges Midler. Forholdet er jo det mærkelige, at naar man ser paa Beretningerne fra Overformynderiet, viser det sig, at medens den Del af Overformynderikapitalen, som tilhører Overformynderiets egentlige Formaal, Baretægten af de umyndiges Lørd, enten deres, der ere umyndige paa Grund af Alder, eller deres, der ere umyndige paa Grund af Umyndighedsdekret, er forholdsviis lille, er den Kapital, der vedrører et andet Overformynderiet oprindeligt vel nærmest ubedømmende Formaal, nemlig Baretægten af voksne Personers Interesser, langt større. Det stiller sig saaledes, at det Beløb, som tilhører egentlig umyndige, eller som er simple Arvemidler for umyndige eller Midler for umyndiggjorte Personer, udgør ca. $\frac{1}{5}$ af samtlige de Midler, der indestaa i Overformynderiet, medens det øvrige tilhører Personer, for hvem Kapitalerne ere baandlagte til Rentenydelse for en længere Arrække enten til deres opnaaede 18de Aar eller som Regel for Livstid. Jeg skal straks gøre den Bemærkning, at det ganske vist er saa, at hvis man vil sondre mellem de Kapitaler, der tilhøre Personer under 18 Aar og umyndiggjorte Personer paa den ene Side og Kapitaler, som tilhøre Personer over 18 Aar, paa den anden Side, vil man saa et andet Forholdstal end det, jeg nævnede. Saa vil man ikke saa $\frac{1}{5}$ mod $\frac{4}{5}$, thi blandt de baandlagte Kapitaler findes selvfølgelig ogsaa en Del Kapitaler, der tilhører Personer under 18 Aar, men disse Kapitaler ere dog, saaledes som Forholdet er, med det særlige Baand, der er lagt paa dem, af en noget anden Natur end den virkelige Overformynderikapital, der nu ifølge Lovgivningen findes i Overformynderiet. Det forekommer mig altsaa, at man meget vel med Høje kan lade Lovgivningsmagten stride ind, naar man finder,

at Øjeblikket er kommet, da den Rente, der svares af Overformynderiets Midler, er højere end det i og for sig kan forsvares i Forhold til Rentefoden i Almindelighed og i Forhold til det producerende Samfund's Trang til en Redfættelse af sine Byrder. Det er altsaa det Tidspunkt, som Forslagsstillerne mene, er kommet. For nu at opnaa Hensigten saa vidt muligt, skelner Forslaget mellem de Midler under Overformynderiet, der ere under den saakaldte Massebestyrelse, og dem, der ere under enkelt Bærgemaal, hvilket er noget, der ikke just falder sammen med den Distinktion, jeg nylig gjorde, idet Forslagsstillerne have ment, at medens man meget vel kan gribe ind med Hensyn til Rentefodens Størrelse af de Midler, der ere under Massebestyrelse, lader det sig noget vanskeligere gøre med de Midler, som ere under enkelt Bærgemaal, og som bestaa af bestemt udsøndrede Effekter, hvad enten det er fgl. Obligationer, Kredittoreningsobligationer, Panteobligationer eller andre Effekter, hvoraf hver enkelt har sin bestemte Ejer. Der have Forslagsstillerne ment, at det var noget tvivlsomt, om man var berettiget til at gribe ind og kræve en Rentenedsættelse, der saa delvis ogsaa kunde komme til at gaa ud paa at forandre disse Formuesgenstandes Substans. Derfor handle Forslagets Paragraffer 1 og 2 om de Overformynderimidler, der ere under den saakaldte Massebestyrelse, medens § 3 søger for Fremtiden at indskrænke Omfanget af Overformynderimidler under særskilt Bestyrelse, under enkelt Bærgemaal. § 1 foreslaar, at der af de Massemidler, der ere eller blive udsaaente mod Pant i faste Ejendomme, og som ikke ere under særskilt Bestyrelse, beregnes en Rente, som ikke maa overstige $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, og som en naturlig Konsekvens følger saa i § 2 den Bestemmelse, at de paagældende Godtagere skulle nøjes med en Rente af $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig i Rente med de Medsættelser og Fradrag, der følge af hidtil gældende Bestemmelser — hvorved der sigtes dels til Administrationsgebyrer i Terminerne og dels til, at Overformynderiet, naar det modtager kontante Penge, giver en lavere Rente, delvis ingen Rente af dem indtil den første Termin, der indtræffer efter Indsættelsen. Jeg maa tilføje, at Forslaget benytter tillige Lejligheden til at rette noget, der vistnok maa siges at være en Mangel ved det nuværende Overformynderisystem — det kan være en meget behagelig Ting for selve Overformynderiet, men en meget ubehagelig Ting for Laantagerne — nemlig den, at de, der skulde Penge til Overformynderiet, betale deres Rente forud, medens det ellers i alle